

KISS LÁSZLÓ

Angyali Anna

Arra riadtam föl, hogy valaki bezúzza a bejárati ajtó üvegét. Az ütést is hallani véltem, ahogy az ököl találkozik a vértlen anyaggal, ebben azonban nem vagyok biztos. Nyugtalanul, már-már éberem aludtam, nem csupán azért, mert tudtam, hogy miután Zolika hazaérkezik, és kirámolja a hűtőszekrényt, majd nyitott szájjal elalszik a nappaliban, nekem kell kilőnom a tévét – inkább aggasztott Rebeka viselkedése. Közel fél éve ugyanabban a városban jártunk egyetemre. Ahogy leérettségizett, egyből belevetette magát az albérletkeresésbe, amiben szívesen segítettem neki, részint helyismeretem miatt, két itt eltöltött év, az két itt eltöltött év, részint mert az-zal számoltam, hogy heti egy vagy két alkalommal egymásnál töltjük az éjszakát. Esetleg háromszor. Három alkalom, milyen szép, milyen erős lett volna. Egyszer sem sikerült. Ha ő volt nálunk, végigcsevegtük az estét a srácokkal, lenyeltünk pár üveg Borsodit, vagy rövid időre elvonultunk, s Rebeka rohant, hogy elérje az utolsó buszt. De most komolyan, keljünk fel, csak mert Zolika hazaesik? Amikor én voltam nála, a kislámpa homályos fényénél csordogált az idő, s rohantam, hogy elérjem az utolsó buszt. Különösebb érveim nem voltak. Így alakult. Aludjon mindenki otthon. A hétvégeket viszont mindketten családi körben töltöttük, de legalább egy vonattal utaztunk haza. És közben mindig szólt a zene, lötyögős punk, karcos sörrock, minden, ami jó, ami fasza. Három hónap, egyetlen rossz ízű reggeli csók nélkül.

Üvegcsörömpölés, aztán a csengő recsegése. Világos, Zolika nem vitt magával kulcsot, és szeretne itthon aludni. Föltételeztem, hogy a bejárati ajtó lerendezése és az elszánt csengetés között összefüggés áll fenn, de nem tudtam mire vélni a dolgot. Percek teltek el, mire észhez tértem. Tépetten botorkáltam le a lépcsőházban. Számításom bevált: a sérült felületen túl, akár egy rámán keresztül, Zolika nézett rám. Pokoli sápadt volt, és határozottan részeg, ami sose rítt le róla, a legkeményebb piáláskor sem, mindig nyugodt maradt, és arra az előre emlékeztetett, aki inkább már meg van halva. Ki volt gombolva a dzsekije, pedig november volt, igaz, meleg, jó ízű november. Egy szót sem szólt, csak felmutatta a zárba tört kulcsot, jelezve, nem lehet a dologról. Az arcán értetlenség és indulat különös elegye tükröződött.

Sose hittem, hogy lehet Anna nevű barátnóm. Sok csajom volt. Amikor az albérletben leültünk kártyázni, és szóba kerültek, nem győztem utánaszámolni. Még így is kevesebb, mint Leventének, mert neki csupán egy, de az hat éve stabil. Húszévesen, vidéken, az már házasság, az olyan vidéken legalábbis, ahonnan Levente származott, az. Ez letagadhatatlanul meglátszott rajta, olykor irritálóan boldog volt, füttyö-

részett, TNT-t dúdolgatott, titkos üzenet ésatöbbi, ha ittunk, rágyújtott, amit egyébként sose tett, sportember nem szív, máskor azonban mélyen letörtnek látszott, hallgatásba burkolózott, és amikor egy éjjel megfenyegette a lakótelepi platánokon sivítózó baglyokat, hogy jövő héten középük lő, érezhető volt, sínen van az élete.

A kártyázásos utánaszámolások arra is ráébresztettek, hogy kapcsolataim zömét csupán képzeltem. Elég volt egy kedves gesztus a büfénél, vagy egy természetesebben sikerült bécsi keringő a tánciskolában, s máris beütött a szerelem. Volt csak, akivel pusztán levélváltásra szorítkoztam, olykor váltás nélkül, s az se fokozta az önbizalmam, hogy egyik-másik nexus az általános sulis érában gyökeredzett, ezek komolytalanságához pedig egyetemistaként nézve már aligha fér kétség. Gergő vinnyogott, Levente a tapasztalat birtokában megértőn csóválta a fejét, de látszott rajta, hogy szíve szerint legyintene. Akkor már durván két éve Rebeka volt a barátóm, mint ilyen, gyakorlatilag az első, nem lehetett fogást találni rajtam. Gergőn se, akit nem sokkal azelőtt hagytam el az asszony, mert sértőnek találta, hogy a közönségre tervezett hétvége első napján párja helyett üzenet várja: leugrottunk a srácokkal Keszthelyre, bocsika, és hogy jövő héten tuti itthon lesz. A női érzékenység különös dolgokra képes, de Gergő becsületére legyen mondva, egy pillanatig sem igyekezett úgy tenni, mintha kapcsolatuk három éve alatt ez lett volna az egyetlen hiba, amit elkövetett. Hetek óta az otthonról cipelt óriás doboz túrós csusza volt az örömforrása, s ha kikaparta az edényt, közénk ült. Röhögtünk, Zolika folytatta az osztást. Szóba került más is, szép-e a név: Rebeka. Mert? Legyen Éva? A vaj jut eszembe a névről, az elvajazódás. Meg hogy egy Kriszti, az tuti hisztérikus, ráadásul a jelentésében sejlő üzenet se az álmodom, a Viktóriáról nem is szólva, akár egy tölcséres túrófagyi. Érveim nem voltak: csak. Vagy ott van a Zsolt, ami ugyan nem női név, de Rebeka első pasija Zsolt volt, és amióta ezt tudtam, minden Zsoltot utáltam.

Boldoggá tett a tudat, hogy van kihez hazatérni, ami annyit tett: van kire várni. Míg el nem teltek a gimis évei, mást se csináltunk, írtunk, két éven át csak leveleztünk. A minden esti konyhában írás valóságos rituálé lett, s a korábban nem ismert hatalmas érzés nem hogy a tanulás rovására ment, de megsokszorozta a munkakedvem: nem csak készültem órákra, felkészült is voltam. Hétfőn délből posta, majd vissza a karra. Kedden reggel ugyanígy, és szerda. Szerelmünket a Magyar Posta mélyítette beláthatatlanná, s ha nem érkezett heti egy vagy inkább két levél, fel-alá járkáltam a tehetetlenségtől, mint egy sebzett állat. Egy alkalommal ott lapult a várt kézirat a láda mélyén, mivel azonban beszorult a fémtok fedele, és se előre, se hátra nem mozdult, kénytelen voltam szokatlan eszközökhöz folyamodni. Épp munkához láttam, amikor az alattunk lakó özvegyasszony toppant a lépcsőházba. Megvető pillantást lövellt felém és a kezemben tartott alkarnyi konyhakésre, amelyet a levélszekrény résén át ütkezésig böktem, hogy azzal piszkáljam fel a küldeményt a bedobó nyílásig. Nem fogadta a köszönésem. Dúl a love, kérdezte egyszer Gergő, látva, hogy vigyorogva várom a villamost a reggeli fagyban. Túlzás, feleltem, miközben legszívesebben futásnak eredtem volna.

Na és a Rebeka?
Kissé rágós, de le lehet nyelni. Most már le kell.
Röhögtünk, Zolika folytatta az osztást.

Akár egy jelenés, úgy tűnt föl. Magas volt, karcsú, az arca visszaidézhetetlenül szép. Nem volt tulajdonsága, amelyhez fölértem volna. A szemei mosolyogtak, de ez a mosoly nem árult el semmit róla, ha valamit mégis, azt, hogy maga sem tudja, szabad-e. Hogy van-e értelme az öröm bármilyen jelét felcsillantania. Így aztán sose csillantotta fel az öröm egyetlen jelét sem.

Hajnal volt, ketten maradtunk Zolikával az egyetemi klubban, a mosdóhoz vezető folyosó egyik bokszában tanyáztunk, kivert kutyák az eloldalgás küszöbén. Nem megemészteni, lenyelni sem lehetett, hogy Rebeka nincs többé. Kibaszott tavasz. Nekem ne mondja senki, Zolika se mondja. Hogy mit ne mondjon senki, azt nem tudtam megfogalmazni. Csüggedten szürcsöltük a söröket, odabent, a táncolós részben sisteregtek a korai Tankcsapda akkordjai. Egyszerű, tiszta témák.

Nincs az a nő, aki ennyit jár pisilni. Ha fel van fázva, otthon nyalogatja a sebeit, nem partizik. Ahogy megint elhaladt az asztalunk mellett, s reménytelin, de kétkezdőn rám ragyogtatta azokat a gyönyörű szemeket, intettem Zolikának. Beljebb kerültünk, a hűvös külső térből a pultos nagyterembe. Úgy viselkedtem, mint aki ura a helyzetnek, s a meggyőződés kedvéért – oldalán apródjával – még egyszer, utoljára próbára teszi az őt megkönyékező, kíváncsiságát leplezni vágyó, de voltaképpen kendőzetlenül feltáró kiszolgáltatót prédát. S nem úgy, mint aki menekül a lehetőség elől.

Alig vettük le a szemünket egymásról. Valami sötétet ivott, s folyamatosan szóval tartotta a barátnőjét. De minden percben szakított időt rám. Elragadó szemei voltak, amit onnan, ahol ültünk, nem mérhettem föl rendesen, de volt időm előtte, a folyosón ücsörögve. Ezek a ragyogó szemek azt sugallták, gyerünk, bátran, mi lesz már. Már nem a kételyről tanúskodtak, hanem a reményről, s talán annál is többről: a bizonyosságról. Itt, belül, már ő volt otthon, s én, akit hellyel kínáltak.

Zolika buzdított, mi lesz már. Nyert úgy, s hozzátette: bazmeg.

A DJ a Pál Utcai Fiúk első albumáról játszott. Reszketett a gyomrom. Ciki lett volna, ha a lovag a bevenni szándékozott vár előtt, kiérve az erdei csapásról, lefordul lováról, és az apród ver bele életet. Lépnem kellett. Kimentem vécére.

Amikor régi osztálytársakat látogattam a kollégiumban, s beültünk az üvegezett társalgóba, akkor észleltem ezt a fajta semmit. Tompa üresség visszhangzott a fejemben, mert nem visszhangzott benne semmi. A csúnyácska csempézés hangosan verte vissza a húgy kicsapódását, és minden bántóan fehér volt. Továbbra is járt a gyomrom, úgy döntöttem, hazamegyünk. Bíztam benne, hogy utánam somfordál, és legalább a vécéajtóban elkerülhetetlen lesz a találkozás, onnan pedig bármi elkép-

zelhető, de minden reményemet lefojtotta az úr, ami bennem volt, s az úr, ami kívülem. Egyedül, az egyetemi klub budijában, hideg tavasz van, és hajnal.

Kiléptem, ott állt.

Szerencsésnek mondhattam magam, mert a remélt, ám mégis váratlan helyzet lehetetlenné tette, hogy rutinszerűn cselekedjem, de sem eladni nem kellett magam, mert Zolika is megmondta, hogy nyert ügy, sem a rutintól nem bírtam szabadulni. Vajon Rebekának bemutatkoztam, amikor először? De mikor volt először? Bemutatkozással indul egy kapcsolat? Fontos, kit hogy hívnak?

Szia, mondtam megkönnyebbülten, és a nevem. Hálát adtam a sorsnak, hogy a barátaim nem hívnak sehogy, mert bizonyosan azt is hozzátettem volna, hogy de a barátaim csak úgy hívnak, hogy, és itt mondtam volna, hogyan. A kezem is nyújtottam. Ő is az övét. Szia, Anna vagyok. Följebb szegte a fejét, így még inkább lefelé tekintett rám. Mintha zuhanyoznék. Selymes, törékeny ujjai voltak, s lassan kicsúsztak az enyéim közül. Úgy tettem, mint aki meghökken, s nem tudván visszafogni meglepődését és csodálatát, rákérdez a vezetéknevre is. Angyali. Angyali Anna. Uramisten, milyen szép, jegyeztem meg, s hogy tőkre beszédes is. Nem vártam, hogy megsüvegel, de szándékomban állt némi elismerést kicsikarni. Az ábrázata, az a csodálatosan szép arc azonban csalódásról árulkodott, de csak olyanról, csak akkoráról, amekkorát le tud nyelni egy szép fiatal lány, ha okvetlen párt szeretne magának.

Legutóbb, éppen négy héttel azelőtt, Rebekával álltam itt. Még együtt voltunk, de én aznap este azt hittem, már sehogy sem vagyunk. Naiv voltam, gyerekes: külön voltunk. Rebeka nem titkolta, hogy vár valakire, és ezt képtelen voltam elfogadni. Közel ültem hozzá, amit nem csak engedett, de mintha fölkínálta volna a helyet, tessék. Kommunikációs fogyatékoságaimmal, párkapcsolati aggályaimmal zaklattam, s amikor közöltem vele, hogy attól félek, be kell csajoznom, és ezt valószínűleg még ma elkezdem, kifejezetten bátorított. Ezen neveltünk, de legszívesebben fölpofoztam volna, ne cicázz az idegeimmel, a kurva anyádat, mondd, hogy baromság az egész, simogass meg, arcon, vállon, mindegy, csak tedd, és szedjük a sátorfánkat. Figyelmes volt és megértő, de egyetlen ujjal sem ért hozzám, ahogy hetek óta nem. Oldalvást ült, és volt egy mondata, amelyből egy szót sem értettem. Közvetlenül a pult mellett ültünk, nagyon hangos volt a zene. Akkor, négy hete azt kérdeztem tőle itt, a vécé bejáratánál, adhatok-e neki egy puszit. Igennel felelt, a puszi célba ért, célját azonban nem érte el. Nem tudom, mi volt az, talán hogy feledtesse a megelőző egy órát, de azt a pillanatot mindenképp, amelyben Rebeka egy bőrkabátos zömök csávó nyakába vetette magát, aki a belső terembe toppant, s ahogy meglátta a barátnőmet, felé iramodott. Már nem a barátnőd. Nem a faszt. Akkor miért ülsz itt, mit keresel itt te, és mit ott az a vadkanfejű. Én is ezt kérdezem. Gergő söröket és mogyorót hozott, s visszahuppanva mellém, megpaskolta a combom. Fekete melltartós csajjal, ropogtatta, sose kezdj.

Anna mögött, a véceelőtér téglázott falán egy feltűnően ép sárga Kispál-plakát függött. Átültünk az asztalukhoz a következő fél órára, hazafelé a buszon pedig megbeszéltük, hogy jövő héten randevút adok a Nyugiban. Amikor leszállva a tizesről elindult a lakótelepi sűrű felé, Zolika és én is integettem neki, amit ő kedvesen viszonzott.

A Nyugit az egyetem mellett nyitotta két jópofa közgázos. Szimpatizáltam a helyvel, mert jó arcok szolgáltak fel, és jó zenét nyomtak. Pattogott a Greenday, reszelt a Motörhead, s ha könnyű volt az első fogás, desszertnek berakott a srác egy-egy mélyütésszerű Deftonest, hogy ha valaki bölcsész, és még poéta is, legyen oka a spleenre. És nem szimpatizáltam vele, mert a tragikus februári éjszaka óta itt láttam újra először Rebekát. A kovácsoltvas bejáratnál állt, nem egyedül. Egy kisebb társaság szélén ácsorgott, mellette az ismerősen zömök test, a gennyes bőrdzsekijével, s úgy lazáltak egymás mellett, mint akik tényleg összetartoznak. Nem fogták egymás kezét, nem észleltem bizalmas pillantást, hogy állati jó, hogy itt vagy, ezért is tettszett szörnyűnek, hogy ez a látszólag semmitmondó közel-állás minden testbeszéd ellenére arról árulkodott: egymáséi. Ha mi felbukkantunk, azt lehetett hinni, Tankcsapda-koncert lesz, amit reggelig tartó piálás követ, piacos nénik zargatása a sugárúton, látványos utcai akciók, legalább ugyanilyen látványos összemarások, könnylenyalogató kibéküléssel. Kamaszszerelem, jegyezte meg egyszer egy kofa. Anyád, tettem hozzá én. Ezzel szemben Rebeka és a vadkan afféle rendes párnak tűntek. Olyannak, mely tisztességes család alapja lehet, amilyenből csak a gyerek megszületése után lép ki a férfi, ha szerencsájük van, örökre. De hogy ezek alszanak egymásnál, közösen főznek, és nem megeszik, hanem elfogyasztják a vacsorát, afelől nem volt kétségem. Megöregedtél, kicsi rocker, gondoltam fitymálón, de szét akart robbanni a szívem, mert világos volt, hogy már hónapok óta meg akart öregedni, és ehhez a közös feladatunkhoz én semmilyen formában nem tudtam felnőni.

Biztosra mentem, elhívtam Gergőt is. Egy sarokasztalnál foglaltunk helyet. A hangszóróból Kispál szól, adok egy kulcsot neked a madaramhoz, ezt énekelték a dalban, és igaz ugyan, hogy az én madaram elég hervatagon gubbasztott a kalicka sarkában, de volt annyi esze, hogy csupán előívásra hívja az albérlőtársat. Ez lehetett volna veszélyes is, egy otthoni bárban a felettem járó srác annyira felkészült a leendő nőből, hogy a pultra dőlve motyogott, mire az megérkezett. Én azonban a józan részek közé tartoztam, esélyem sem volt padlóra kerülni, mire Anna befut. Úgy terveztük, hogy Gergő nyolcig marad, s a randevúig hátralévő fél órában maradéktalanul összeszedem magam. Gergő kitűnő felszopónak hitte magát, de inkább lohasztóan hatott rám a jelenléte. Kóstolgatott, fogást keresett rajtam, szar vagy, rőttyögött elnyújtott hangon, mint egy tapasztalt csajozó, amikor hangot adtam kéteyeimnek, ami a rátermettségemet illeti, szar vagy, és ez azt jelentette, hogy egy igazi férfi nem csupán bárkit elcsábít, de a nap minden percében áll a farka.

Háromnegyed kilenckor megérkezett Anna. Fölpattantam, hogy lesegítsem róla a kabátot, amin meglepődött, de engedte kényeztetni magát. Gyakorlatlan úrinő volt, láthatóan kényelmetlenül érezte magát a szokatlan helyzetben. Elnézést kért a késésért, órája volt. Forralt borért intettem, de teát kért. Arra buzdítottam, meséljen a szülővárosáról. Falu. Nem mondta ki, nem kérdezett rá, de minden mozdulattából érezhető volt, hogy tudja, ültek előtte a helyen.

Bár kicsit szaporázni kellett a lépteinket, nem kapkodtunk, rendben elértük az utolsó tízest. Ez arra vette az irányt, amerre mindketten laktunk, a város nyugati része felé. S épp arra, amerre Rebekának is találtunk lakást. Amikor a régi bérház közelében lévő gyógykúthoz ért a járat, összerándult a gyomrom. A kútnál a kései óradacára is többen álltak, s türelmesen vártak sorukra a gyógyulni vágyók. Akaratlanul feljűk böktem, amire az ablak mellett ülő Anna fölkapta a fejét, s kérdőn nézett rám. Kicsikartam magamból egy mosolyt, s biccentettem, hogy ott. Arra nézett, de már csak a fürdő sebhelyes falait láthatta. Visszamosolygott. Repesztettünk tovább.

Jobb felé biccentettem, mert nem bírtam bal felé nézni. A járda irányába, ahol beljűk botlottam az előző napon. A gyógykúttal szemközti téren volt egy nagyon király ajándékbolt, oda tértem be Annát meglepni valamivel. Nem kenyerem az ajándékboltban lődörgés, hamar végére jártam a dolognak. Egy kisebb plüss nyuszi és egy műanyag figura, egy huncutul bazsalygó csörgősipkás udvari bolond maradt versenyben a kínálatból. Az utóbbi mellett tettem le a voksom, bízván Anna humorérzékében, s abban, hogy nem hagyja hidegen a történelem. Volt egy perc, amelyben gondolkodóba estem, milyen szakra jár, meg mertem volna esküdni, hogy elmondta a megismerkedésünk éjszakáján, hisz rákérdeztem, ez a harmadik kérdésem mindenkihez, de akárhogy törtem a fejem, nem ugrott be. Német, biosz, közgáz, mind egy is. Meglepetés. Közvetlenül az ajándékbolt előtt állt a busz, indulásra készen az egyetem irányába. De máshogy döntöttem. Rebeka albérlete felé indultam el, gyalog. Egy perc séta. Semmi nem indokolta ezt az ellenkező irányt, zavarban lettem volna, ha magyarázatot kell adnom, de nem kellett, senki se kérdezett, senki se szólított le, senki se ismert. Levegőzöm, passz. Egy mellékutcán keresztül közelítettem a gangos ház felé, s mielőtt kikanyarodtam volna a tágas sugárútra, ahol buszok és villamosok húznak el szünet nélkül, egy pillanatra még megálltam a Kisszínház műsorplakátjánál. Azt hirdette, hogy vendéglőadás, meg hogy Kosztolányi Dezső: Pacsirta. A Pacsirta szó kurziválva volt, félkövérrel. Kikanyarodtam, és ott jöttek, szemben. Megtántorodtam, de tartottam magam. Rebeka elsápadt, az arca azonban rezzenéstelen maradt. Kitűnően játszotta a szerepét. A vadkan egyetlen pillantásra se vette le róla a szemét, s úgy lengedezett rajta a bőrdzseki, mint valami könnyű mellény. Iszkoltak a buszmegálló felé, fogták egymás kezét, és a szemük azt kérdezte a másiktól, hogy ugye, mire az igennel felelt. Ugye? Igen. Beszédültem a ház szárazkapuján, s felszaladtam a lakásajtóhoz. Fojtogató csönd volt, hűvös, március eleji délelőtt, s mintha vidéken, valahol egy kakas kukorékolt. Belestem a levélnyíláson. Karcsú fogas, pár levetett holmi, csukott szobaajtó. És a tornacipő, az ősszel vásárolt

farmeranyagú tornacsuka. Láttam a lábait benne, a futását a gáton odahaza, hallottam a nevetést, ahogy lecsücsül, amikor felpróbálja a görkorit. Senki nem tudhatja, mi ez a tornacipő, másnak ez nem jelenthet semmit. A tágas főutcán összevissza jártak a villamosok.

Anna egy Penny-nél szállt le. Ajánlkoztam. Szabadkozott, de elfogadta a kíséretet. Mogorva, néptelen kerületen vágtunk át, a járdákra egy-egy testesebb bokor fölött becsapott az utcai lámpák fénye. Azt felelte, nem fél, nem szokása. Próbáltam annyira mosolyogni, hogy érezze, mosolygok, mert bájosnak találok a szellemes megjegyzést. Egy sötét óvoda mellett haladtunk el, melynek a hátsó falából egy sötét iskola nőtt ki. Vacilláltam, megragadjam-e a kezét. Ha engedi, enyém a játszma, meglehet, kicsit gyors a tempó. Ha nem engedi, az kínos, s fáradt voltam közvetlen éjfél előtt, a sörtől kissé bódultan az udvarlás új variációit elképzelni. Türelemre intettem magam. Nem jó elrontani a dolgot az elején. Egy kapualjban Anna megtorpant. Köszí, hogy elkísértél. Mögötte, a tízemeletes előterének téglázott falán bumfordi csengőttest. Gombok, nevek. Igazán nincs mit. Megragadtam és lovagiasan megcsókoltam mindkét kezét. Hölgyem, nem volt ellenemre a csevegés. Akár ezt is mondhattam volna. Mielőtt besurrant az ajtón, megfogadtam neki, hogy keressük egymást.

Hervasztóan szép ez a csaj, csóváltam a fejem, miután hazaindultam, sose hittem, hogy ilyen gyönyörű nő egyáltalán szóba áll velem, nem hogy kiszúr magának. Nyert ügy, emlékeztettem magam Zolika szavaira. Milyen lesz bemutatkozni a szüleinek, új família, új szokások. Van-e pletykás nagynéni. Tuti van, mindenütt van. Keményen dolgozó ember-e a faterja, vagy léha segéderő. De hát nem teljesen mindegy? Csöndes, szélfúttá Délvidék, milyen szép! Homokos táj, katonásan sorakozó szőlőtőkék, hullámzó homokhátak, könnyű nyár eleji szellő. Gyötrelmesen szép, gyötrelmesen jó illatú! Alig vártam, hogy másnap vonatra szálljak, és hazavonatozhassek anyámékhoz. De most komolyan, egyedül? Egyedül. Miért ilyen nehéz.

Háromegyhárom, ésatöbbi, ésatöbbi. Nem ment ki a fejből Annáék telefonszáma. Hagyományosan jó voltam számokból és adatokból, nem is az, hogy történelmi események, de például évekre visszamenőleg tudtam a család autójának rendszámát. Háromegyhárom, zsolozsmáztam, ha leugrottam sörért a kisboltba, és a suliból hazafelé tartva is ez volt a mantra. Gondoltam, adok időt Annának is, eméssze az új helyzetet, mert nekem se volt könnyű átnyergelni: átvágok a házunk előtti téren, és eszembe jut, hogy szerelmes vagyok, azért ezzel meg kell birkózni. Bár minden este odavertünk a szervezetnek, kártyáztunk, és rengeteget ittunk, reggelente jókedvűen, kipihenten ébredtem. Gergőékkel ellentétben nyoma sem volt rajtam a másnap gyűröttségének. Alig vártam, hogy hívhassam Annát. Odáig nem jutottam el hogy tisztázzam magam előtt, a lehetőség kizárólag rajtam múlik, a kulcs voltaképp az én kezemben van, kielégített és mámorossá tett a tudat, hogy a lány létezik: van. Alig mertem kimondani: barátnőm van. Otthon egyelőre nem szóltam róla, kissé fur-

csálltam is, hogy nem tesznek rá megjegyzést, nem veszik észre, vagy egyszerűen csak figyelmen kívül hagyják, hogy centikkel a föld felett járok. A srácok az albérletben főlemlegették a randevút, Zolika többször is hangsúlyozta, hogy szerinte megvolt nekem a csaj, csak baszok vele dicsekedni, mert ilyen álszerű faszkalap vagyok, de ne higgyem, hogy őt ez izgatja. Aztán hagyták, s a randevúm utáni harmadik napon már csak a lapjárás volt a fontos.

A tízes busz útiránya miatt számolhattam azzal, hogy összefutok Rebekával. S a történetek után kicsit reméltem is. Kíváncsi voltam, összezuhan-e, ha látja, mivé fordult a világ néhány hét alatt. Hogy látta-e, nem tudom, de egy este éppen arra a járatra szállt fel, amelyiken én is hazafelé utaztam. Az ajtók nagyot szisszentek. Föl-emeltem a fejem a könyvből, Spengler a Nyugat alkonyáról írott munkája volt, összetalálkozott a tekintetünk. Mint az előző héten az ajándékboltnál, ugyanaz a meccs. A felismerés döbbenete, melyet szempillantás alatt fölülír a tartás parancsa. Egészen kerek volt az arca, nem ilyenre emlékeztem, és olyan sápadt, mintha órákig püderezte volna. Csúnya lettél, gondoltam, és éreztem, hogy valami fojtogatja a torkom. Biccentett, s nekem háttal leült az első alkalmas helyre. Tudtam, hogy az volna a normális reakció, ha kiborulok, és hazáig hajtogatom, mi ez a színjáték, mi ez a tréfa, kisasszony, te az enyém vagy, én a tiéd, így volt két és fél évig, mi akadályozná meg, hogy ne így legyen még hatig, vagy huszonhatig. Mi akadályozná meg? Hónapok óta meg volt akadályozva. Tudtam, hogy hisztiznem kéne, és azt is tudtam, hogy minden más esetben csillapíthatatlanul toporzékolnék, de ezúttal nem voltam képes megtenni. Nem jöttek a mozdulatok, nem jött a hang, az inger. Kerestem, néztem, hol lehet, hol marad el, de sehol sem maradt el, mert sehol sem volt. Rebeka kalapot viselt. Világoskék karimás kalapot. Mint valami bohóc. Mint a Pearl Jam basszusgitarosa. Rebeka volt az első, akinek beszámoltam, milyen fasza volt a pesti Pearl Jam koncert. Én ezt a kalapot azelőtt sose láttam. Hát nem veszi észre, mennyire nem passzol hozzá? Előttem három ülésel egy kalap utazott, egy szintén halványkék kosztümkabát, s egy összecukott sudár esernyő. Száguldott, röpült a busz a tágas sugárúton, s jobbról a fürdő renoválásra szoruló falai. Háromegyhárom. Ésatöbbi, ésatöbbi.

Ahogy hazaértem, lehajítottam a könyvet, s szaladtam az Alkony utcába. Ott volt a legközelebbi fülke, de épp telefonáltak benne. Erős, felnyírt hajú ember foglalta el, hálás voltam neki, mert legalább átgondolhattam, mit és hogyan mondok. Fel-alá sétálgattam, mint egy nyugdíjas, s mormoltam a formulákat. Szemközt egy régóta használaton kívüli temető, hajléktalanok tanyája, azon túl egy újabb házsor. Az ablakokban, mintha egy diszpécser iroda jelzőrendszerét nézném, változatosan gyúltak és aludtak ki a fények. A nagydarab fickó, meghazudtolva láthatóan brutális erejét, nyavalygott, akár egy óvodás. Tibike, lécci, nézzetek utána. Tibike, kérlek, ne csináld. Tibike, szépen kérlek, hallgass végig. Tibike, a kisfiam életére esküszöm. Megesküdött valakinek, Tibikének, a kisfia életére. Mitől fél, megverik? Uramisten,

milyen csodás lehet, ha valakinek kisfia van. Zaklatottan távozott, becsapva maga után a fülke ajtaját.

Háromegyhárom, ésatöbbi, ésatöbbi. Azonnal felismertem a hangját. Ugyanaz a kissé szégyenlős, és ettől bájos tónus, ahogy négyszemközt is. Vettem egy mély levegőt. Legyen holnap, fél kilenc, s mit szólna a Nyugihoz. De Anna megelőzött. Hogy figyeljek. S hogy ne találkozzunk többé. Nem tette hozzá, hogy inkább ne, hanem, hogy ne, rendesen ne. És hogy én is keresek, meg ő is, és hogy ki-ki keressen a maga útján. Első nekibuzdulásomban ellenkezni akartam, ugyan, gondoljuk át, egy hete már, hogy nem találkoztunk, hiányzol, de abban a kíméletlen vákuumban, ami ott, a telefonfülkében keletkezett, ahol bármit megjátszhattam és eljátszhattam volna, csak annyit sikerült kiböknöm: jó. Jó, Anna. És hogy köszönöm. Utóiratot is szövegettem: minden jót neked az életben. Ezt sikerült. Elengedtem valakit az életbe, aki soha se volt az enyém, s aki az utolsó utáni pillanatban megkönyörült rajtam, és azt mondta, ne kínlódjam, mehetek, s kínlódjam másutt. Megadta a szenvedés, a Rebeka utáni keserves vágyakozás szabadságát. De alig bírtam mozdulni. Agyonvágott az a józanság, amely a sokhetes kerülgetést, önmagam kóstonogatását váltotta fel, és ettől a rettenetes megkönnyebbüléstől sújtva csak vonszoltam magam hazáig. Hűvös tavaszi szél vágta a házak között, csípős ünnepi szél.

A lakótömbünkhöz érve megütötte a fülem a zaj, a föntiek óbégatása. Nyitott ablaknál ment a játék, a sörözés. Szellőztették a füstöt. Nézttem a bejárati ajtót, a széles, többrétegű üvegajtót, s rajta az alattunk lakó özvegyasszony keze nyomát. A kiltört üveg helyét csúnya ragasztószalag fődte el.